
Michaela Havlová
JSEM tvůj ĎÁBEL
Kniha II.

JSEM tvůj ĎÁBEL

Kniha II.

Michaela Havlová

JSEM tvůj ĎÁBEL

Kniha II.

KING COOL

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright Michaela Havlová, 2026
Cover © Eliška Libovická, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8724-1

PROLOG

Tančila na parketu, svůdně vlnila boky v rytmu hudby a její třpytivé šaty odrážely světla reflektorů, jako by se stala součástí diskokoule. Pila. Smála se. *Žila.*

Každým svým pohybem mě dráždila a lákala zároveň. Musela vědět, že se na ni dívám. *Musela* to cítit… Hříšnou touhou se mi vařila krev. Bez varování se ve mně vzepjal *Prastarý* s nelidsky zuřivými zvířecími pudy. Okamžitě změnil mé myšlení i vnímání sebe sama v tomhle prohnilém světě. Pramenil ten náhlý chtíč i z mého nitra, nebo ho přiživoval jen *on*?

Celý náš druh ji nenáviděl, protože jsme se stali psanci. Lovci i lovenými. Zapomenuti ve světle, téměř vypuzeni z vlastní temnoty. Já osobně ji ale nenáviděl jinak, mnohem hlouběji. Jako nenávidíte ženu, kterou chcete vlastnit až do poslední kapky její krve, až do posledního výdechu pod vaší dlaní. V jednu chvíli jsem měl nutkání ji zabít. Pomalu. Bolestivě. Vyrvat a roztrhat jí duši skrze tělo. Dívat se, jak trpí. Stejně jako trpěl *otec*.

Jenže to nešlo. Stačil jediný pohled do těch zvláštních, nepřirozeně modrých očí. Kdo skrze ně hleděl? Jen ona? Nebo také někdo, kdo znal mě? Kdo znal *jeho*? Nás všechny?

Ta urputná nenávist a sebekázeň se obrátila proti mně. Zůstal jsem ztracen – v jejím světle i stínu – a zatoužil po

doteku její kůže, po hlase i po bolesti, kterou by mi mohla uštědřit. Chtěl jsem ji sevřít v náruči a přitisknout rty k hrdlu – tam, kde tepe život, který bych jí s radostí vzal, ale stejně ochotně bych ho s ní sdílel.

„Musí poznat bolest. Přesně takovou, jakou do mého srdce zasela ona sama. Kvůli ní zatratím všechno, co zbylo z mého jména. Můžu ji spasit, stáhnout s sebou dolů do míst, odkud doopravdy pocházím. Do plamenů, které mě stvořily. V nich jí připomenu, jak mě milovat.“

JEDNA
Azrael

Možná jsem se od Lucifera přece jen něco naučil. Co když cesta k vykoupení vede právě skrze další zradu? A co když se některé sliby dávají jen proto, aby mohly být porušeny?

Nezklamu tě, opakoval jsem tiše znovu a znovu, stále dokola. *Nezklamu.* Jedno jediné slovo a skřípalo mezi zuby jako rezavý hřebík. Znělo falešně. Jako přísaha z nutnosti, taková, kterou zlomím při nejbližší příležitosti. *Možná.*

Paní Smrti jsem přislíbil věrnost. Může být tichá, oddaná a téměř svobodná. Ale je s tím spjata také poslušnost. Ta mě svírala zevnitř úplně stejně jako ocelový náramek, který mi trýznil zápěstí zvenčí. Mrazil. Připomínal její ledový dotek, jenž se rozlézal po těle a bodal až do morku kostí. Stal se symbolem – ne mé oddanosti k ní, ale její nedůvěry ve mě. Připomínal, že jsem byl spoután. Příkazem.

Jsem hlupák? Dodrží i ona svou část dohody?

Těsně před odchodem nebeskou branou mi Paní věnovala dýku s černým jílcem, který zdobily jemné rytiny růží. Těch v Ráji kvetlo nespočet, jen bez trnů. Dýka vypadala nenápadně, avšak neobyčejně. Čepel byla namočena v Ježíšově krvi – té samé, která odpuzovala samotného Lucifera a před nějakým časem zpečetila jeho osud. Zbraň věčného ticha. Ale její síla byla omezená, nebyla tak mocná jako šperk, jenž na

krku nosila Samantha. Ten, který jí darovala Marie Magdalena – křížek vymáchaný v téže Ježíšově krvi v sobě – soudě dle účinku – nesl i poslední dochované úlomky Michaelova meče. Zbraň světla. Zbraň mající moc roztrhnout samotné Peklo.

Jak jen to ale udělali?

Zatímco já dostal jen malou, snad ne tupou dýku, která měla tišit hlasy z podsvětí, její křížek dokázal umlčet samotného pekelníka. *Jen dýku*, rozesmál jsem se, ale vzápětí jsem zase zvážněl, semkl rty a zatnul ruce v pěst.

Zhluboka jsem se nadechl, protože spolu s dýkou mi byl uložen i úkol.

***

Shlížel jsem dolů a díky schopnosti nahlédnout do duše jsem je poznal. Všechny. Trousili se jako stíny a tvářili se jako lidé, přesto lidmi nebyli. Někteří z nich svou pravou podstatu přijmout dokonce odmítali.

Jenže geny neobelstíš.

Ti, které jsem měl umlčet, byli děti hněvu, děti vládce Pekel… Uchechtl jsem se, když se mi znovu převalilo na jazyku to podivné slovo. *Vládce*. Zavrtěl jsem hlavou. Lucifer zemřel, opustil tento svět. Ale jeho potomci stále žijí – nebezpeční, nestálí a rozkládající svět zevnitř.

Potulovali se mezi námi ale i další. Démoni z dávné linie Lilith, do které jsem jako hříčka přírody patřil i já sám. Tahle linie však musela zůstat nedotčená kvůli křehké, ale nezbytné rovnováze. Přežijí ti silnější.

Právě proto jsem musel navštívit jedno důležité místo. Jednu velmi důležitou osobu. Tohle nebyla moje volba, ale nutnost. Cesta k probuzení, díky němuž mohl procitnout ten, kdo ve mně dřímal. Ten, který měl splnit, co mi – nebo mému budoucímu já – bylo přikázáno.

Snesl jsem se z oblohy na rozlehlý statek za jedním z velkých měst. Jeho ruch tu nikoho neotravoval. Ticho mělo jinou váhu, působilo těžce, přitom však uklidňovalo. Opřel jsem se o vrásčitý kmen staré jabloně a nechal se pohltit jejím stínem. Mezi větvemi obsypanými červenými plody jsem si připadal jako v Ráji. *Ze kterého mě vyhostili.* Jen tentokrát bez růží. Ty na tomhle místě nerostly.

Čekal jsem na chvíli, kdy se jedna kráska stojící opodál otočí. Kdy si mě všimne. Kdy ke mně zvedne zelené kočičí oči. Když se to stalo, slabé sluneční paprsky se v nich roztančily jako hravé plameny na hladině. Plné rty se jí roztáhly v milém úsměvu.

Položila konev s vodou a rozběhla se ke mně. „Azi!" vypískla nadšeně a v příštím okamžiku mi skočila kolem krku.

„Emmo…" vydechl jsem radostně a pevně ji objal. Tohle bylo víc než jen přivítání – rozvibrovalo mi to kolena. I když rozum neustále našeptával, ať se držím dál, srdce si vždycky prosadilo svou. Momentálně bušilo jako o život. Stejně tak to její.

Když se mě nabažila, pustila se a s nemizícím úsměvem na tváři mi poslala vzdušný polibek. Jako pokaždé jsem ho chytil do dlaně a přiložil k hrudi. Tenhle malý rituál patřil jen nám. Rozesmála se – zvonivě, bezstarostně. Na moment se zastavil čas a já se snažil si ten obraz vrýt do paměti. Byla zatraceně kouzelná.

„Chyběl jsi mi. Dlouho ses neukázal," posteskla si s vykreslenou vráskou na čele.

Kdy se to stalo? Odkdy vypadá tak unaveně?

Netušil jsem, co odpovědět. Pokrčil jsem proto rameny a dál bedlivě sledoval její krabatící se čelo. Ona toho jistě měla na jazyku spoustu.

„Stalo se něco divného," spustila a ošila se. Přiložila si přitom ruku k hrudi. „Nedávno mě přepadla zvláštní bolest, přímo tady. Bodlo mě tam. Bála jsem se, že se ti něco stalo.

Nebo *jemu*.“ Semkla rty a já nasucho polkl. *Nesmí nic poznat.* „Dneska s tebou nepřišel?“

„Kdo?“ hrál jsem hloupého.

Emma si jen odfrkla. „Kdo asi, můj táta.“ Měla štěstí, že ho na rozdíl ode mě aspoň znala. Já toho svého lidského nikdy neviděl. I když v jejím případě se tomu možná štěstí říkat nedalo. Lucifer nebyl bůhvíjaký rodičovský vzor.

Kývl jsem k domu, odkud se linul zvuk televize, doprovázený odpudivým chrápáním. „Určitě se zase válí na tom prosezeným gauči s prázdnou lahví od whiskey, že?“

„Nehraj tupýho! Moc dobře víš, koho myslím! A tenhle to není,“ sjela mě přísně. „Má mě rád, že jo?“ Kývl jsem. „A nikoho jiného takhle nenavštěvuje… nebo se pletu?“

„Ne, nepleteš.“

Chodil za Emmou hlavně proto, že byla výjimečná. Jeho jediná dcera, omyl, hříčka přírody. Stejně jako já. Chtěl, abych ji poznal, sledoval a hlavně chránil. Jenže já se zamiloval. Lásku, kterou mi nahoře odpírali, jsem si po boku pekelného Pána mohl dovolit. Ovšem tím na mě získal o to větší páku, kdybych se ho pokusil zradit. *Ksakru!* Všechny nás držel v šachu. Ale teď už na tom nezáleželo. Byl pryč a ona…

Povzdechl jsem si, aniž bych svou myšlenku zformuloval celou. Tohle Emma nesměla zjistit. Nic z toho.

„Něco je špatně, Azraeli,“ protnula Emma chvíli ticha a zadívala se mi zpříma do očí. „Cítím jakousi změnu. Nevím, o co se jedná, ale je mi… divně.“

Chytil jsem ji zprudka za ruku a vlekl stranou, dokud se mi nevysmýkla.

„Co děláš? Nikde není ani živáčka, nemusíme se schovávat.“

„Pojď, prosím,“ ukázal jsem prstem, „třeba do skleníku,“ a vyrazil směrem k němu. S tichým povzdechem mě následovala.

„I ty se dneska chováš divně,“ prohodila ještě mezi dveřmi, než jsem je zašoupl.

„Proč myslíš?“

„Neodpovídej mi otázkou, Azi, víš, jak to nesnáším!“ zamračila se. „A nevím, zdáš se mi nezvykle nervózní, roztěkaný. Nikdy sis takhle nehrál s rukávem. Ta košile bude vypadat. A koušeš se do rtu! Takže…Co se děje? Vyklop to!“

„Jsem unavený,“ procedil jsem mezi zuby a zabořil si prsty do vlasů. Znala mě ale až moc dobře.

Nevěřícně zakroutila hlavou. „Lžeš mi, Azraeli. Proč? Potřebuju vědět –“

„Nepotřebuješ vědět nic, Emmo,“ utnul jsem ji razantně. Znovu otevřela ústa, tentokrát v němém údivu. „Mám úkol. Je to cena za svobodu.“ *Kdo by chtěl taky trčet v té tmavé kobce do konce svých dní, když je nesmrtelný.* „S podmínkou, že tě ještě jednou spatřím.“ *A obejmu.*

Pohladil jsem ji něžně po tváři.

„Že mě ještě jednou uvidíš? Děsíš mě,“ zamumlala zmateně.

Zmatený jsem si připadal i já. Z vlastních citů, z povinnosti, ze slibu. Netušil jsem, co všechno uměla ta zpropadená ocel na mém zápěstí. *Jistě to brzy zjistím.* A čeho všeho byla Paní schopná. „Ten úkol… není hezký.“

Má drahá černovláska nadzvedla obočí. „Pořád tě něčím úkoluje,“ povzdechla si. „Má tě ochočenýho jako čokla. Písknе a ty přiběhneš. Nechceš se z jeho vlivu konečně vymanit? Žít tady se mnou? Dokud na rozdíl od tebe nezestárnu a neumřu?“

Nikdy nezestárneš.

„Tentokrát mi ho nedal on.“

„Ne? Aha. Takže někdo jiný. A ty máš strach, že jo? Aby si nemyslel, žes ho zradil. Čtu to z tvé tváře, je jiná. I tvé rty,“ přejela po nich bříšky prstů a odtáhla se. Pochodovala tam a zpátky po úzkém dlážděném chodníku. Jedna z uvolněných kachlí otravně cvakala. „Moc dobře víš, co k tobě cítím.“ Zastavila na druhém konci a vzhlédla ke mně s leskem v očích.

Přikývl jsem. Za víčky mě svírala bodavá bolest.

„A ty? Ty mě máš taky ještě rád?“ pronesla tak jemně, až mě v očích zaštípaly slzy. Musely zůstat skryté.

„Samozřejmě, miluji tě.“ *Pravdivější větu jsem jí nikdy neřekl.*

Usmála se, ale jen na okamžik, než zase posmutněla. „Tak mi konečně řekni pravdu,“ zvýšila hlas. Duhovky jí zajiskřily. *Nezapře se.*

„Musel jsem souhlasit…“ zašeptal jsem. Emma nechápala, svraštila čelo ještě víc. „Nevím, kde začít.“

Pohodila vlasy a ta vůně mě uhodila do nosu – hřebíček a skořice. Roztáhlo se mi chřípí, jak jsem ji nasál, abych nezapomněl.

„Kde začít s čím?“ Její bujný hrudník se rytmicky zvedal a já k němu upřel pohled.

„Musíš být první, jinak to nezvládnu vykonat. Jinak mi neuvěří, že jsem loajální. Ochráním tě tak od všeho, co teprve nadejde. Omlouvám se, musíš to být ty. Tak zněl rozkaz.“

Nakročil jsem k ní. Emma couvla. O krok, možná o dva, nepočítal jsem je. V žaludku se mi usadil kámen a táhl mě s sebou ke dnu.

Ještě můžu odejít!

Myšlenka mě zasáhla zcela nečekaně. Stačilo by chytit ji za ruku, vyvést ven a zmizet. Zapomenout na Paní, na rozkazy, na to, čím jsem se měl a chtěl stát. Stačilo by říct: *Pojď se mnou.*

Viděl jsem to před sebou jako jasný záblesk. Krátký, křehký život. Její smích, její vrásky, které by přibývaly věkem. Konec, který by přišel přirozeně.

„Azi?“ zašeptala a nadějeplně na mě pohlédla. Čekala snad, že ve mně převládne dobro?

„Je mi to moc líto,“ zatřásl jsem hlavou, překonal propast mezi námi a pevně ji objal. Cukala se, třásla. Zimou jistě ne. Kdybych teď povolil, už bych to nedokázal.

„Takže tys ho opravdu zradil," vzlykla a v koutku oka se zatřpytila slza, když ji na krku zastudila nebeská ocel, kterou jsem pomalu přejížděl po hebké kůži. Pohyby připomínaly tahy štětcem a mířily níž.

Na okamžik jsem přivřel víčka a vnímal jen její zrychlený tep. Stačilo couvnout a nezabít jedinou bytost, která mi kdy věřila. Mé prsty sevřely jílec dýky o to pevněji.

„Jemu je to jedno, Emmičko," zavrčel jsem a podíval se na ni. „Je mrtvý."

„Zrazuješ," vyjekla, „i mě."

„Ne," zavrtěl jsem hlavou, hlas se mi zlomil. „Nejvíc ze všech zrazuju sám sebe."

Ostrá čepel se pomalu zaryla do masa, hluboko mezi žebra. Zalapala po dechu.

Zastavil jsem, ale jen na zlomek vteřiny. Pak už nebylo cesty zpět.

Emma mě chytila za košili. Ještě měla sílu, pořád žila.

Znovu jsem bodl. A znovu. Tentokrát už bez zaváhání.

„Proč?" zaúpěla naposledy s rudou stopou na rtech. Všechno napětí ji opustilo, svaly ochably a svezla se přímo do záhonu. Skleníkem se mimo těžkého vzduchu rozlila i železitá pachuť. Náramek na mé ruce okamžitě zavibroval.

Započítal snad její duši?

„Protože by nám stejně nikdy nedopřála společný život," odpověděl jsem tichým ústům a vzpomněl si na její radostný smích. Na to, jak jednou řekla, že svět je jako rozbitá sklenice – krásný, ale nebezpečný, rozpadne se, když se ho dotkneš. Dotkl jsem se ho. A pořezal se.

Seděl jsem vedle chladnoucího těla a nedokázal se pohnout. Její krev barvila mé ruce. Zíral jsem na ně, jako by ani nebyly mé.

Tak takhle to začíná? Ne bolestí. Ne výčitkami. Ale tichem?

Čekal jsem, že mě ten čin rozdrtí, roztrhá zevnitř. Že se rozpadnu stejně jako svět, o kterém básnila. *Nic.* Jen prázdno.

Zhluboka jsem se nadechl.

Podařilo se mi sprovodit ze světa jedinou bytost, která mě nikdy nesoudila, která mě milovala takového, jaký jsem byl. Představovala brzdu, ta ale zmizela. Zůstala jen mlhavá vzpomínka na její upřímný smích. Nezastavovala mě. Naopak.

S jejím posledním výdechem ve mně nadobro utichl muž, kterým jsem se kvůli ní snažil být, a z prázdnoty se zrodil spalující hněv. Plamen démonské krve, který se v mém nitru dusil, najednou s řevem zaplavil žíly a strhl poslední hráze sebeovládání. Jestli tohle byla cena za touhu po svobodě a moci, pak jsem zaplatil.

Venku přebírala vládu tma a skleník se pomalu plnil stíny, svědky mého počínání. Naposledy jsem v náruči sevřel její bezvládné tělo. Slib daný Smrti měl v tuhle chvíli větší váhu než soucit. Kdybych ji pohřbil, pohřbil bych zároveň i tu část sebe, kterou jsem nutně potřeboval.

DVĚ
Samantha

Přestože od těch událostí uběhlo už několik týdnů, ruce se mi při vzpomínce na ně stále třásly. Krk obepínal řetízek s křížkem – nebo spíš to, co z něj zbylo. Mámě se ho po té hrůzné noci na hřbitově podařilo najít a přinést v igelitovém sáčku – vtipné, ale nemohla se ho kvůli své krvi v žilách normálně dotknout. I přes bolest, která mnou tehdy proudila jako jed, jsem svůj šperk žmoulala mezi prsty a hořce vzpomínala.

Pořád jsem cítila pach pálícího se Luciferova masa. Jakkoli to znělo absurdně, vlastně mě zvláštním způsobem uklidňoval a znepokojoval zároveň. Doposud ale nikdo nevysvětlil, co za magii mohlo za to, že nalezený amulet mámu popálil, ovšem na Lucifera nepůsobil. V čem byl ten zmetek unikátní, kromě toho, že vládl Peklu? Moje největší hrozba zmizela díky obyčejnému přívěsku. Ale přišla jsem o své dvě lásky.

Cassiel. Jen vyslovit jeho jméno v myšlenkách mě zabolelo. Stále jsem si představovala, jak se vrací do Nebe – vyčerpaný, zlomený, a přesto odhodlaný – jen aby o chvíli později zemřel. Kvůli mně. Aspoň tak jsem si vysvětlovala prázdno, které ve mně po něm zůstalo. Přerušilo se s jeho odchodem naše osudové spojení? Jinak jsem si to vysvětlit nedokázala.

A Nathaniel. Arogantní grázlík, který si mě navzdory své chladné dokonalosti získal. Pak se mě ale ještě chladněji zřekl. Zrovna ve chvíli, kdy jsem jeho podporu potřebovala nejvíc, kdy jsem toužila, aby mě obejmul a řekl, že všechno bude dobrý. Proč to vlastně udělal? Bál se, že by nás rozdělil trest, který by na něj dříve či později uvalila jejich Paní? Nebo jen cítil jistou sounáležitost a povinnost k umírajícímu bratrovi?

Z té myšlenky mi přejel mráz po zádech.

Zavřená v pokoji jsem o tom mohla přemýšlet celé hodiny, dny i týdny a stejně bych nenašla odpověď, která by mě uspokojila.

Ozvalo se zaklepání na dveře následované něžným hlasem. „Až budeš připravená, řekni, hodím tě autem. Mám kousek od městského sálu schůzku…" Máma konec věty spolkla. Stála mezi futry a zasmušile na mě hleděla. A já na ni. „Samí, zlatíčko, jsi v pořádku?"

Na tohle se ptala tak často, až se to stávalo únavným. *Ano. Ne. Jak bych mohla, mami? Tys na tom hřbitově nebyla?* Přisedla si na rozestlanou postel a pohladila mě po rameni. Láskyplně ho stiskla a já se lehce ošila. Nedokázala jsem se zbavit nepříjemného pocitu, který se mi usadil na hrudi. A také vzpomínky na to, jakou silou mě Lucifer tiskl k zemi.

„Ty se na ten večírek nechystáš? Měla jsem dojem, že je pro tebe důležitý," povzdechla si, svaly na krku se jí napjaly.

„Ale jo, chystám," špitla jsem, neschopná odtrhnout se od šatů připravených na ramínku. Stálo mě hodně sil vybrat ty správné, které by mi padly. „Já jen –"

„Vzpomínáš," dořekla za mě.

Přikývla jsem a natáhla se pro škrabošku ležící na nočním stolku. Jakmile jsem se dotkla jejího hebkého povrchu a černých peříček, bolest se okamžitě prodrala ven a zbarvila mi tváře. *Proč si, sakra, tak ubližuju?*

„Já vím, holčičko, ztráta lásky bolí," konejšila mě. *Kdyby jenom to.* „Ale jsem tady pro tebe, když si budeš potřebovat popovídat. Hm?" mrkla a usmála se.

Pohladila jsem ji po hřbetu ruky, kterou stále svírala moje rameno, a konečně se společně s ní odhodlala vstát. Máma za zvuku vrzání pantů zmizela v chodbě a nechala mě vzpomínkám. A přípravám. Rychlý pohled do zrcadla mě donutil nad sebou zauvažovat. Nebo se rovnou vzchopit? Rozcuchané vlasy, kruhy pod očima. Poslední dny jsem trávila v pyžamu a sotva opouštěla dům. Ale takhle to dál nepůjde. Musela jsem ven, mezi lidi. Zapomenout. *Žít.* Nebo mě ta nicota sežere.

První semestr na vejšce už začal a škola pořádala ples. Maškarní seznamovací ples. Čekal nás tanec, masky a spousta alkoholu. Uchechtla jsem se při představě, jak do sebe klopím panáka za panákem, až mi bude všechno jedno. Pod škraboškou a v té tmě mě stejně nikdo nepozná. Teda kromě Mii a Olivera. Ale Mia pila vždycky první ligu – tu bych ani poté, co se moje srdce díky Cassielovi uzdravilo, nedohnala a zkoušet to ani nehodlám – takže trapas nehrozil. A Oliver – snad se mě nebude snažit znovu sbalit, když jsem teď *volná*.

Zalezla jsem do koupelny, abych ze sebe udělala člověka hodného takové události. Na rty jsem nanesla rudou rtěnku, pak se nasoukala do upnutých petrolejových šatů posetých flitry. Jejich výstřih byl mnohem hlubší, než jaké jsem nosívala, a odhaloval tak jizvu po transplantaci. Už ne tak růžovou, ale naštěstí vybledlou, nepatrnou. Přejela jsem po ní jemně prsty a povzdechla si. Pak mi došlo, že se o ni Nathaniel ani Cassiel nezajímali. Neptali se. Zřejmě nebyl důvod. *Andělé věděli všechno, že?*

Máma mi s nadšením pomohla zavázat škrabošku a sejít schody do spodního patra. Bála jsem se, že si na podpatcích, na kterých mě roky nikdo neviděl, zlomím nohu. Další z mých skvělých nápadů.

Venku mě ovanul chladný večerní vzduch. Máma odemkla auto a já se opatrně nasoukala dovnitř. Město kolem nás zářilo světly a v oknech domů se odrážely stíny lidí, kteří žili úplně obyčejné večery – na rozdíl ode mě. Já mířila na ples, kam jsem vlastně vůbec jít nechtěla.

„Hezky se bav," usmála se máma skrz pootevřené okénko, když mě vysadila před městským sálem.

Z dálky už moje jméno pořvávala nadšená Mia. „Sam, možná to bude jeden z nejhezčích večerů za dlouhou dobu," mrkla na mě ještě.

Na okamžik jsem se zarazila. Po tom všem, co se stalo, mi připadalo zvláštní, že si vůbec myslí, že bych se dokázala bavit.

Pak jen zamávala a bez dalších slov odjela.

Miu, oblečenou do zlatavých splývavých šatů, nešlo přehlédnout. Zavěsila jsem se do ní a šly jsme se bavit. Tančit. Opít. *Zapomenout na všechny chmury.* Ne nutně v tomto pořadí. Oliver už nejspíš zevlil někde u baru.

Sál praskal ve švech. Hudba duněla, studenti se svíjeli na parketu. Někteří tančili s grácií, jiní jen přešlapovali do rytmu – většinou kluci. Akci sice škola pořádala hlavně pro prváky, ale lístek si mohl koupit kdokoli. A já si mohla oddechnout, že mě tady v žádné podobě nepřekvapí Lucifer. *Teda… doufám, že umřel nadobro. Nehledá si teď jeho duše novou oběť, že ne? Dost těchhle blbostí. Bav se, holka!*

S Miou jsme se vyhouply na vysoké barové židle, nohy nám visely ve vzduchu a první runda tequily zmizela rychleji, než jsme stihly říct „skalpel". Seděly jsme zády k ostatním, přesto jsme cítily, jak na nás lidi civí. Lesklé přiléhavé šaty s vykrojenými zády a tenkými ramínky si o to říkaly. Když jsme se jen trochu natočily, nepřehlédnutelné výstřihy upoutaly mnohem větší pozornost. Zvlášť ten Miin. Ta do něj měla na rozdíl ode mě opravdu co dát, protože takhle bujné čtyřky se nevidí denně.

Než jsme se nadály, postavil před nás barman další dva panáky s měsíčky pomeranče. Zaujal mě. Výrazné lícní kosti, milý výraz ve tváři. A ty rty…

„Ten by stál za hřích, co?“ zašeptala Mia.

Teprve pak jsem si uvědomila, co vlastně udělal. „My jsme si ale nic –“

„Pst!“ drcla do mě kámoška loktem a zakroutila hlavou. „Pití se přece neodmítá.“ Usmála se na barmana, zamrkala jako panenka a pohodila zvlněnými vlasy. „To vy?“

„Kdepak. I když bych takový krásný dámy rád potěšil…“ Naklonil se nad dřevěnou desku a zvlnil rty do šibalského úsměvu. Mia se mohla zbláznit, hihňala se jak puberťačka. „To támhleti týpci,“ kývl hlavou k druhému konci baru, odkud na nás mávali dva *princové*. Aspoň pro dnešek se jimi díky kostýmům stali. Zamávaly jsme nazpět, pozvedly skleničky a s chutí je obrátily do sebe.

Nakonec to byl pořádný odvaz. Večer působil téměř dokonale, cítila jsem se žádaná, což mi dodalo sebevědomí. Drdol, který jsem tvořila bezmála hodinu, se mi v zápalu tance rozpadl. S Miou jsme se držely za ruce a poskakovaly v rytmu hudby.

Ona se chvílemi tělo na tělo ploužila s kluky, kteří nám pití dolévali rovnou do krku. Já se na tak těsný dotek s někým cizím ještě nezmohla. Byla to ale příjemná změna. Vyzula jsem boty, které mě šíleně tlačily, a nechala chodidla nadechnout.

Naši princové se na chvíli vzdálili. Alkohol mi proudil žilami jako teplá řeka, ale pořád ne dost na to, abych úplně vypnula. Abych zapomněla. Před očima se mi vznášela mlha.

Hrůzy se držely v koutku mysli jako stín, který člověka nikdy neopouští. Chytla jsem Miu kolem krku, pevně, možná až moc, a začala se s ní točit dokola. Smály jsme se a já si přála, aby tenhle okamžik nikdy neskončil. Aby se svět roztočil tak rychle, že všechno zlé zmizí.

Nezmizelo.

Někde mezi světly a hudbou jsem ucítila pohled. Nepůsobil jako ty ostatní, obyčejně a žádostivě, takové mi ten večer věnovala spousta mužů. Tenhle působil jinak. Známě. Pálil mě do zad. Chtěl se mi dostat pod kůži. Na vteřinu jsem se zastavila a rozhlédla kolem.

Nic. Jen opilý tančící dav a spousta masek. Měla jsem ale nepříjemný pocit. Jako když byl nablízku Lucifer. Znovu se mi stáhl žaludek a v hlavě se usadila jediná myšlenka: *Co po něm zbylo?*

„Stalo se něco?" Mia zněla starostlivě, díky tequile ale lehce otupěle. „Už se nebavíš?"

I v opilosti si všimla změny nálady. Přestože byla mou nejlepší kamarádkou, neodhodlala jsem se jí svěřit se svým trápením, abych jí tím nepokazila hezký večer. Jednu malou myšlenku jsem si ale dovolila zformulovat do slov: „Dneska asi někoho sbalím." *Co jsem to řekla?*

Mia se jen uchechtla. Písnička přestala hrát a ona toho hned využila, i když já se dál vlnila. V hlavě mi jel nikdy nekončící playlist.

„Co třeba tamhleten fešák?" Ukázala kamsi do davu. „Pořád na tebe zírá."

Kdo na mě zírá? „Kterej?" Otáčela jsem se jako zběsilá na všechny strany, ale nevěděla jsem, koho měla na mysli.

Hudba už zase hrála.

„Tamhle! Vedle baru…" křičela mi přímo do ucha, aby přehlušila muziku a zastavila moje vlnící se pohyby.

Konečně jsem zaostřila. Ten postoj mi byl povědomý. Záda opřená o zeď, ruce překřížené na prsou, hlava sklopená, přesto z něj vyzařovalo něco tak intenzivního, až mě to drásalo zevnitř.

To on? To jeho jsem cítila na své kůži? *Už mu chyběl jen kovbojský klobouk a cigáro.*

Zajíkla jsem se.

Blbost! Halucinace posilněná tequilou. Iluze z bolesti. Pro Miu by byl přece neviditelný. Nebo ne?

Ale stejně… Nedíval se na mě jako na lovnou zvěř. Ani s úmyslem flirtovat. Nevyzařovala z něj zvědavost a nepropaloval se do mě s takovou naléhavostí, jako když jsem to pocítila poprvé. Vyzýval mě. Ale k čemu?

Nazula jsem zpátky ty pitomé podpatky, odpoutala se od Mii a vzdálila se. Já sledovala jeho, on sledoval mě. Existoval někdo, kdo mu byl tak strašně podobný? Nebo… *Ne! Ne, ne, ne. Nejsem blázen.*

Prodírala jsem se davem. Lidi okolo mě tančili, smáli se. Nevnímali mě a já nevnímala je. Jen jeho. *Bože.* Šel mi vstříc. Stačilo ale jediné mrknutí a byl pryč. Zmizel jako sen, přelud. Jako všechno, čemu jsem kdy uvěřila. *Dělám blbost. Obrovskou, bolestivou, neodpustitelnou blbost.*

Žaludek najednou ztěžknul, v hrdle se usadila hořká pachuť. Zamotala se mi hlava, zakopla jsem – *zatracený boty*!

Můj pád zachytily silné paže. Držely mě pevně, přitom tak něžně. Jako růži, která by se mohla zlomit, i když píchá.

Na šíji zašimral dech. Slabý, teplý a nepříjemně povědomý. Zachvátil mě strach. Ne. Víc než to. Úzkost, co se valila jako lavina a dusila mě. Roztřásla jsem se.

Neznámý mě chytil za boky. Opatrně. S respektem. Ale moje tělo ještě nikomu nedůvěřovalo. Hrudník se mi zvedal v krátkých, zoufalých nádeších.

Teď, nebo nikdy. Dělej, Samantho!

Otočila jsem se.

A na vteřinu úplně zkameněla.

„Nathanieli?“ vyklouzlo mi z úst nevěřícně, skoro šeptem.

Pousmál se.

„Ahoj, krásko.“

TŘI
Samantha

Úžas se rychle změnil v paniku. Ta vyústila ve vztek – pravý, nefalšovaný hněv. Celé tělo se chvělo, svaly se napínaly, nejvíc ale prsty, které doslova svrběly touhou. V uších mi hučelo tak silně, že jsem sotva slyšela ruch sálu. Neovládla jsem se, semkla rty a vlepila mu facku. Pěkně mlaskla, až lidé kolem zírali. *Už zase se chovám nedospěle.*

Bylo mi ale jedno, kdo na nás civí. V tu chvíli jsme existovali jen my dva – a propast mezi námi. Nohy mě sice sotva držely, ale ještě jsem neskončila.

„To jsem si asi zasloužil," promnul si začervenalou tvář, koutky úst mu trhly v bolestném úsměvu. „Ale můžeme –"

„Jak se vůbec opovažuješ přijít mi na oči?" vyhrkla jsem, hlas se mi zlomil, ale vzápětí opět nabral na síle. „Opustil jsi mě!" Ruka mi vyletěla znovu. Připadala jsem si jako rozzuřený býk, který vidí rudě.

„Ale teď jsem tady! Nechci ti ublížit," křikl, aby přehlušil šum kolem, ale zněl spíš zoufale než přesvědčivě.

„V tu nejhorší chvíli, kdy jsem tě nejvíc potřebovala!" Horké slzy mě pálily za víčky. Sevřela jsem ruce v pěst a začala do Nathaniela bušit, znovu a znovu, do ramen, do hrudi, jako bych ho chtěla rozbít na kousky. „Zřekl ses mě, sakra!"

Nebránil se, rány přijímal s hrdostí. Jen se díval – pohledem, který mě kdysi tolik uklidňoval. A proto to bolelo ještě víc, uznával tím svou vinu a nechával mě vyčerpat všechen jed, který mnou proudil.

Po chvíli jsem to vzdala, ruce klesly podél těla. Moje duše po něm stále tesknila, stejně jako po jeho bratrovi. *Cassielovi*. Tohle zabolelo. Tvář se mi zkrabatila, jako by se rozpadala zevnitř. Slzy, které jsem držela na uzdě, začaly tlačit víc než podpatky.

Nathaniel se nehýbal, celé jeho tělo bylo napjaté. Zůstal v pozoru, připravený odrazit další ránu. Ta už ale nepřišla. Moje duše už neměla vůli dál bojovat. Zůstala jen tichá bolest, která neřve, jen se usadí hluboko uvnitř a šeptá: *Proč jsi mě přiměl tě milovat, když jsi mě nakonec nechal samotnou?*

Tep mi bubnoval až v uších, hruď se dmula vlivem splašeného dechu. Kdesi v dáli zněl smích, ozývalo se cinkání skleniček, ale v mé hlavě byla slyšet jen ozvěna vzpomínek, které odmítaly upadnout v zapomnění.

Stáli jsme naproti sobě, já roztřesená, s uplakanýma očima. On působil nezlomně, i když jeho paže visely podél těla a sotva znatelně se chvěly. V koutku úst mu cukalo. Zápasil snad sám se sebou?

„Kašlu na to!“ Vrhla jsem se na něj, až se zapotácel a společně jsme couvli. Mé tělo se přitisklo k jeho, prudce, hladově. Natlačila jsem ho na zeď, až mu sako zašustilo o omítku, jako bych tím chtěla potlačit i otázky, které mě rvaly zevnitř.

Chvíli jsme tam jen tak stáli, ponoření do ticha, které mluvilo za nás oba. To známé aroma, které mi tak důvěrně připomínalo minulost, se teď intenzivně vracelo. Poslouchali jsme tep, který se nám pomalu sjednocoval a hledal společný rytmus.

„Jo, kašlat na to,“ pronesl Nathaniel s šibalským úsměvem. Pak mě políbil.

Bylo to jako výbuch, prudký náraz. Kolena se mi podlomila a já ztratila pevnou půdu pod nohama. Cítila jsem se jako malé dítě, které pod vánočním stromkem našlo vytouženou hračku. Jeho rty byly horké, naléhavé – a já se na okamžik nechala strhnout proudem, který mě táhl zpátky k němu.

Ale někde hluboko, v koutku duše, se ozvala tichá, neodbytná otázka: *Co když je tu jen proto, aby se znovu rozloučil?*

S tou myšlenkou jsem se od něj nakonec odtáhla a opřela dlaně o jeho hrudník, abych mu viděla do tváře. Typický, trochu klukovský, trochu nebezpečný úsměv mě na okamžik odzbrojil.

Samantho, on tě opustil! syčel ďáblík na rameni. *Vzdal se tě kvůli bratrovi. Všechno se vždycky točilo jen kolem Cassiela, vzpomínáš?*

Ale pak se ozval anděl sedící na tom druhém: *Co když tě opravdu miluje? Co když se vrátil právě proto, že už tě nechce nikdy nechat samotnou?*

„Co tady děláš?“ sjelo mi ze rtů nedůvěřivě.

Udiveně se na mě podíval. Dlaněmi mě pohladil po zádech, pomalu, něžně, jako by mě chtěl uklidnit. Ošila jsem se.

„Není to snad jasné, Sam?“ zašeptal a v jeho hlase bylo cosi naléhavého.

„Není, to bych se –“

Vtiskl mi polibek. Jenže já se jím tentokrát nenechala strhnout. Tělo mě sice zradilo, rozechvělo se a volalo po něm, ale rozum byl tvrdohlavější. Stáhla jsem se zpět a vymanila se z jeho náruče.

Zůstal stát jako opařený, ruce napůl zvednuté, čelo svraštělé. Přemýšlel snad nad tím, jak se zachovat? Zda mě znovu obejmout, políbit, nebo raději nechat jít?

„Opravdu, Nathanieli?“ vyjela jsem na něj ostřeji, než jsem sama chtěla. Hlas mi přeskakoval. „Zničehonic se tady

objevíš a čekáš co? Že si z tebe sednu na zadek? Že všechno bude zase pohádkový? Jako dřív? Vyhlížíš snad duhu a jednorožce?“

„To nečekám,“ odpověděl tiše. „Ale vrátil jsem se kvůli tobě. Nemohl jsem tě nechat samotnou napospas celému světu.“

Ta slova. *Samotnou* a *napospas světu*. Vyklouzla z něj jako přiznání. Moc dobře ale věděl, že úplně sama jsem nebyla. Zněl tak zoufale, až mě na okamžik zabolelo u srdce. Jenže zoufalství nestačí. I když je čiré. Jen kvůli tomu mu přece neodpustím.

„Nevěřila jsem, že tě ještě někdy uvidím,“ vylétlo ze mě, jako by mi někdo zmáčkl hrdlo. „Vůbec nevíš, čím jsem si prošla! Nechápeš, jaké to bylo!“ Slzy mi stékaly po tvářích, horké, pálivé, nekontrolovatelné. A nakonec – jako vždycky, jako prokletá – jsem mu padla zpět do náruče.

Objal mě pevně, až mi ruplo v zádech, a přesto v tom byla něha. „Slibuju, že se ti to pokusím vynahradit. Pokud dostanu možnost,“ zašeptal mi do vlasů.

Chvíli jsem jen dýchala, snažila se uklidnit. Pak jsem k němu zvedla zarudlé oči. „Jak je možný, že jsi tady?“ ozvala jsem se zkroušeně, skoro až dětinsky. *Opět!*

Pohled na můj rozmazaný obličej musel být děsivý. Ale Nathaniel to neřešil. Sundal mi škrabošku, položil dlaň na tvář a palcem setřel zbytek slz. Díval se na mě, jako bych byla to nejkrásnější stvoření na světě. Pod jeho dotekem jsem se zachvěla.

Nathaniel pokrčil rameny. „Prostě jsem. Nestačí to?“

Prostě. *Prostě?*

Nakrčila jsem nos. „Přišel jsi mi dát další *sbohem*? Nebo… jsi tu pro moji duši?“

„Ani jedno, krásko. Zvolil jsem si…“

Vážnost v jeho hlase mě zarazila. Otevřela jsem pusu dokořán.

„Zvolil sis? Cože?“ *Tomu mám věřit?* „Takže jsi teď… co vlastně? Padlý anděl?“ Zachytila jsem první myšlenku, která mě napadla, ale nemohla jsem se o ni opřít. „Ježiši,“ vypískla jsem a pak hodně ztišila hlas. „Určitě vypadám jako hysterka, co mluví se zdí.“ *A už nějakou dobu! To mě nemohl zarazit?!*

Nathaniel se zasmál a rozhlédl se po baru. „Co vidíš?“

„Lidi?“ odsekla jsem sarkasticky a povytáhla obočí. „Zírají na nás.“ Hlavně teda na mě. Jako bych to neříkala! I když na něm taky mohlo několik studentek oči nechat. *Počkat!* zarazila jsem se. *Zírají na nás. Oni… zírají?! Na oba? Na něj? Oni ho… vidí?*

„Jak –“ Zbytek otázky jsem tiše polkla. Sklonil se blíž, tak blízko, že mě jeho dech šimral na tváři. „Co jsi zač, Nathanieli?“

Roztáhl rty do úsměvu – ten jeho *úsměv*, který vždycky sliboval potíže.

„Člověk,“ zašeptal.

ČTYŘI
Nathaniel

„Člověk?“ vyhrkla Samantha šokovaně. Ano, *člověk*. To slovo jsem jí pošeptal do ucha jako zpověď. Od té chvíle se na mě dívala jinak. Bez odporu. Spíš jako by se snažila pochopit, co to znamená. Co to znamená pro ni. A hlavně pro *nás*.

Zavolala Uber, protože já s mobilem stále bojoval. Bavila se, byla fascinovaná, že vůbec nějaký telefon vlastním. Vlastně ji fascinovalo prakticky všechno. Moderní svět mi připadal mnohem složitější, než když jsem ho pozoroval shora. Teď jsem v něm stál a všechno se zdálo tak strašně… jiné.

Jakmile nás auto dovezlo k rodinnému domu, mírně znejistěla.

„Děje se něco?“ promnul jsem jí prochladlá ramena a přehodil přes ně sako. Další věc, kterou jsem si koupil, abych vypadal lidsky. Nebo spíš abych zapadl do moderní doby.

Kývla směrem ke dveřím a nasucho polkla. „Máma.“

„No a? Vždyť mě zná,“ zasmál jsem se a rozhodil rukama. „Dřív mě neměla zrovna dvakrát v lásce, ale časy se mění.“

„Víš, co jsem se jí kvůli tomu všemu nabrečela v náruči?“ škytla. „Nevím, jestli tě ještě dokáže přijmout,“ sklopila zrak do země a přešlapovala na místě. Měla s tím snad problém i ona sama?

Žmoulala mi knoflík u saka. *Sakra, holka, neutrhni ho! Šít ještě neumím*, zasmál jsem se sám pro sebe. Zvláštní, co všechno se jeden musí naučit, když chce být… člověkem. Takové maličkosti mě děsily.

„Nebudeme malovat čerta na zeď," vyklouzlo ze mě klidně. V tu chvíli ke mně vytřeštěně vzhlédla. *S čertem bych asi žertovat neměl, co?* „Tak to prostě zkusíme a uvidíme, jak zareaguje?" mrkl jsem a chytil ji za ruku, aby si přestala hrát s tím zatraceným knoflíkem.

Nejdřív trochu vzdorovala, ale nakonec se zhluboka nadechla a vykročili jsme bok po boku ke vchodu. Ten se vzápětí otevřel a v něm s rukama v bok stála její máma. Věděl jsem, že Sam bude překvapená, ale nečekal jsem, že bude v šoku až tak moc. Amanda mě totiž přivítala jako starého známého. S úsměvem na rtech a vřelým objetím.

„Nate!" zvolala nadšeně a poplácala mě po zádech.

Netvářila se ani trochu překvapeně. *Logicky*. Samantha zůstala stát s pusou dokořán.

„Co? Nate?" vypadlo z ní nakonec vyčítavě. A stejně vyčítavým pohledem mě sjela. „Tak já ti tady vyprávím o tom, že se bojím… že… tě máma nepřijme. A ty? Ty –" nedokázala se vyjádřit. Nedivil jsem se a neměl jí to za zlé. To ona to za zlé jistě mít bude nejen mně, ale i mámě.

„Pojďte dovnitř," vybídla nás Amanda tiše a rozhlédla se do stran. Žádný nezvaný host. „Nedělejte virvál na ulici. Máme si o čem povídat."

„Kde je to naše ‚budeme si říkat všechno', mami?" zasyčela Sam a promnula si čelo, z něhož stékala první krůpěj potu.

Amanda si povzdechla. „Dáte si něco?"

Zakroutil jsem hlavou. Samantha měla – podle toho, jak vláčně se potácela ze strany na stranu – už značně upito.

„Jasně," pochopila. „Tak… brambůrky? Jo, dáme si brambůrky. Křupání uklidňuje." S posledními slovy se ztratila kdesi v útrobách domu.

Sam mě mezitím mlčky dovlekla do obýváku a posadila se na druhou stranu sedačky. Daleko ode mě. Byla naštvaná a dávala to docela jasně najevo. Zkřížila ruce na hrudi a zhluboka dýchala. Ticho mezi námi ztěžklo. Prolomila ho až Amanda, která se s mírnými rozpaky přihnala za námi a položila na stůl obří mísu. Těkala mezi námi zorničkami.

„Neměl bys jí to vysvětlit?" nadzvedla obočí a jeden zlatý plátek z misky si vložila do úst. Opravdu to zakřupalo. Ale že by se mi potom zdála uvolněnější, jsem říct nemohl. Mně to křupání lezlo na nervy.

Přikývl jsem. „V ten večer, tehdy… Jen co jsme dorazili nahoru, tak nás s Cassielem odloučili."

„Zachoval ses nesobecky, brácho," zašeptal. „To Paní určitě ocení…"

Zavrtěl jsem hlavou nad jeho posledními slovy a pokračoval: „Bez vysvětlení mi ho vytrhli z náruče. Nestihl jsem se ani nadechnout, natož cokoli říct."

Třeba pořádné sbohem, brácho.

Sam se ani nepohnula, v jejím výrazu se objevil vlhký lesk, který nedokázala skrýt.

„Zůstal jsem tam sám. Nikdo si mě nevšímal. Poprvé za dlouhá staletí jsem byl prázdný a bezcenný." *A to nikdo nechce!* „Toulal se bez cíle a smyslu, který jsem ke svému životu potřeboval," odmlčel jsem se.

Samantha konečně odlepila oči od země. I přesto, že je měla zarudlé, mě jimi vybízela, abych pokračoval.

„Smrt mi vzala veškeré vzpomínky, na všechno. Na minulý život i na tebe, což byl trest za lásku ke smrtelnici. Pak mi je ale vrátila."

Sam nadzvedla obočí.

„Proto, že jsem se tě i přes hluboké city nakonec vzdal a doprovodil bratra domů," dodal jsem rychle.

Cassiela jsem měl rád. To ale i svůj život, jehož středobodem se stávala Sam. Polidštěním mě emoce zasáhly víc, než

bych si přiznal. Měl jsem nutkání se jí za všechno omlouvat a prosit o odpuštění za útěk. Já ale takový nebýval! Proč být zase člověkem znamenalo také víc cítit?

Samantha se lehce zachvěla. „Takže pak ses *prostě* rozhodl, že se vrátíš dolů a budeš dělat, že se nic nestalo?"

„Hlas se u stráží ve Druhém. Služ do konce svého nicotného bytí tam – bez smyslu, bez lásky. Zapomenutý. Neviditelný. Nebo… opusť Nebe. Staň se smrtelníkem. Nes svou bolest sám, na zemi. A čel její lásce… nebo její lhostejnosti. Myslíš, že o tebe po tom všem ještě bude stát?"

Tahle vzpomínka zabolela… Na okamžik jsem zatnul ruce v pěst, abych se uklidnil, a pak zase polevil.

„Jak už jsem říkal, dostal jsem na výběr. Zůstat v Nebi a sloužit, nebo se stát člověkem a zařadit se mezi smrtelníky, kterými Paní tak pohrdá. Netuším, co přesně se stalo, jak mě sem vlastně poslala. Jednoho dne jsem se probudil na Zemi a nevěděl, co dělat."

„Takže jsi šel raději za mojí mámou, místo abys zamířil rovnou za mnou?" vyštěkla Sam a na mámu se zamračila, jako by to byla její chyba.

Uchechtl jsem se. „Měl jsem za to, že mě nenávidíš. Já bych se totiž nenáviděl."

„Možná se pleteš," namítla Amanda tiše a pohlédla na mě. „Někdy se lidi trápí právě proto, že nenávidět nedokážou."

Hrdlo se mi sevřelo. Přiznat strach, že už pro Sam neznamenám vůbec nic, nebylo v plánu, a tak jsem tu poznámku raději přešel.

„Tvoje máma byla jediná, koho jsem tu znal. I když jí to nebylo po chuti, pomohla mi zařídit doklady i práci. Dostal jsem místo v redukci." Amanda si odkašlala. Otočil jsem na ni hlavu a vzápětí mi došlo, co jsem řekl. „Totiž v redakci?" opravil jsem se rychle.

Přikývla a ramena se jí neznatelně otřásla v náznaku pobavení.

„Pardon, ještě se učím," uchechtl jsem se a pokračoval: „A taky mi řekla, ať seberu ten svůj zadek a jdu si s tebou konečně promluvit. Že tě najdu na večírku. Už bylo totiž na čase, abychom si všechno vyjasnili."

Samantha se zvedla, přešla k velké knihovně, která se táhla přes polovinu zdi, a opřela se o ni zády. Přejela místnost nepřítomným pohledem. Nejdřív se její zájem dotkl mámy, ale pak se s těžkým klidem přenesl ke mně.

„Vím, že ses trápila, ale –"

„Zatímco ty sis budoval nový život, Nathanieli," přerušila mě, „já se tu dusila. A čekala. Ano, chvílemi jsem tě dokonce opravdu nenáviděla a proklínala. Ve snech jsem tě trhala na kusy! Ale taky milovala, ksakru! Nevěděla jsem, co se sebou, co si počít."

„Chyběla jsi mi, Sam." *A nejen proto, že jsi kdysi byla ona.* „Rozzlobená i uplakaná. Kdyby jedinou možností, jak zůstat spolu, bylo spálit Nebe, udělal bych to. Bez váhání." *Teď už ano!*

Nadzvedla bradu. „Tak strašně bych chtěla, aby to stačilo, *Nate*."

Tón jejího hlasu, když vyslovila mé *nové* jméno, mi rozhoupal žaludek. Právě jsem jí vyznal lásku a ona mnou opovrhovala? V modrých očích se nebezpečně zablesklo, změnily se.

To světlo… jsem už někde viděl.

Lehce jsem nadskočil.

„Zlomil jsi mě, víš? Ne jednou. Ne dvakrát. Ale pokaždé, když jsem si na tebe vzpomněla. Což se dělo prakticky každý den."

Přišla ke mně. Velice pomalu, jako by snad měla strach se mě znovu, byť jen letmo dotknout. Mně ale naháněl strach její upřený, zlověstný výraz ve tváři. Nepatřil jí. Nemohl. Přesto ke mně promlouvala svým hlasem.

„Ano, vím," přitakal jsem a nasucho polkl.

„Nevím, jestli ti budu schopná odpustit."

Zastavila se těsně přede mnou. Vstal jsem a natáhl ruku, konečky prstů přejel po její hebké kůži. Neucukla. Takže jsem se zmýlil. Nebála se mého doteku. Tak čeho? Byla jen ublížená? Nebo ji snad někdo ovládal? Svraštil jsem čelo a vzal její tvář do dlaní.

„Nepotřebuju, abys mi odpustila. S tím zvládnu žít. Potřebuju, abys věřila, že tě už nikdy neopustím. Ani kdyby lidský svět zachvátily pekelný plameny. Rozumíš? Postavím se za tebe, budu se bít. Protože mi za to stojíš, *Samantho*." Na oslovení jsem kladl zvláštní důraz.

Vypadni z její hlavy! Ať jsi, kdo jsi.

„Jsi moje rozhodnutí, moje volba! Moje všechno."

Zamrkala, její duhovky získaly zpět svou blankytnou barvu a svaly v obličeji už nepůsobily tak napjatě. Zase to byla ona. Z koutku jí sklouzla slza, kterou jsem hřbetem ruky urychleně setřel. Sam mi ale láskyplně do náruče nepadla, jak jsem předpokládal. Ani mě nepolíbila, po čemž jsem toužil. Jen se opřela čelem o to moje.

„Tak zůstaň. Ale tentokrát… zůstaň doopravdy," zašeptala.

Usmál jsem se a chtěl jí odpovědět, ale v tu chvíli mi v kapse zavibroval mobil. Měl jsem chuť ho hodit do kouta. Naštěstí utichl. Jenže jsem se nestihl ani nadechnout a začal vibrovat znovu. To už mě nenechalo chladným ani v téhle situaci. *Kdo si vybral ten nejhorší čas?* Z práce měli volat jen v případě, že by se stalo něco opravdu delikátního, něco, co nešlo odložit.

Svíralo mě napětí. Ztrácel jsem tenhle moment, ten klid, který konečně naplňoval mou duši, okamžik s ní… všechno to mizelo spolu s vibracemi mobilu. Zářivý displej v rukou přerušil kouzlo okamžiku a koutky úst mi povadly. *Sakra.*

„Promiň," hlesl jsem směrem k Sam, která se odevzdaně ploužila k pohovce, a zvedl hovor. „No?"

„Nate? Máme problém."

„Jakej?" zděsil jsem se.

„Velkej.“

„Co se děje?“ Už jen tón hlasu šéfredaktora mi zvedl tep.

„Umírají lidi.“

„Ti umírali vždycky,“ zamumlal jsem otráveně, protože o tom jsem přece jen jako anděl smrti něco věděl. I když už jen bývalý. „Co ode mě v tak nekřesťanskou hodinu potřebujete?“

„Co potřebuju? Abys šel makat! Protože umírají po okolních městech. Někdo je vraždí. Starý, mladý… i děti, proboha! Ale to není to nejhorší…“

„Co je horší než mrtvé dítě?“ vyhrkl jsem.

Amandě i Sam zbělely tváře hrůzou a něco si začaly špitat.

„Oni… někteří z nich nezůstávají mrtví.“

Vyvedl mě z rovnováhy. „Jak to, krucinál, myslíte, že nezůstávají mrtví? Co je to za blbost? Když jednou umřete, už se nevzbudíte, ne?“ Ohlédl jsem se po Sam a lekl se zděšení v jejích strnulých očích, ve kterých se zrcadlily bezduché, hladové stvůry z těch nejhorších nočních můr. Roztřásla se. Tohle jsem říkat neměl!

„Nedokážu to vysvětlit. Prostě po nějaký době zase ožijou, Nate, ožijou! Jsou jak nějaký zasraný zombie!“

Přivřel jsem víčka. *Co je, sakra, zombie?* V hlavě se mi roztočila spirála obrazů a zastavila se až u Lucifera, u Pekla. U *Pekla*, které nemělo vládce. U *Pekla*, ve kterém neměl kdo vítat hříšné duše. Mohly tam vůbec? Ale kdo by je tam chtěl posílat?

„Nate?“ ozvalo se z telefonu. *„Jsi tam?“*

„Jo,“ hlesl jsem přiškrceně. „Jen přemýšlím, kde začít.“

„To ti řeknu hned, v sedm buď v kanclu! Dřív se tam nedostanu.“

„Vždyť je ne –“ Ozvalo se už jen pípání. *Už dvě hodiny je neděle, do háje!*

Znechuceně jsem schoval telefon zpátky do kalhot a otočil se k Sam. Třásla se. Měla semknuté rty, mhouřila oči, ale

v jejich hloubce se zračilo známé pobavení. Zase jí nepatřily. Převalovaly se v nich tmavé bouřkové mraky. Jako tenkrát v těch Isabelliných… Než s křikem skočila z hradeb.

Ale proč? *Proč* ona? A zrovna teď?

PĚT
Azrael

Kráčel jsem pěšky trávou, neohlížel se a zakázal si myslet na zuboženou Emmu. Sápaly se po mně chladné prsty temnoty a já jí šel vstříc s děsivou lehkostí, jako by mi ta černota patřila. Vlévala mi do krve energii tolik potřebnou k vykonání údělu. Slib, kterým jsem se vykoupil, pálil silněji než jakákoli vzpomínka na to, co bylo nutné obětovat.

Do cesty se mi přimotal malý, špinavý kluk s výrazem uhrančivým jako noc. Nemohl jsem se splést.

Co tu ale dělal takhle sám? Byl sirotek?

Roztáhl jsem křídla. On se na mě usmál a popošel blíž. V tu chvíli jsem i já neznatelně nadzvedl koutek úst. Emma mě v tomto století naučila znovu milovat, svou smrtí mi však otevřela i jiné dveře, kterými jsem teď hodlal bez zaváhání projít.

Když jsem ho míjel, dýka se jen krátce zaleskla a večerní ticho prořízl výkřik. Tělo dopadlo na prašnou pěšinu. Otřásl jsem se, ale ne nervozitou – to se jen démon v mém nitru nakrmil a okamžitě chtěl víc.

Chuť po síle a nadvládě mě poháněla dál. Potřeboval jsem svou dávku extáze. Pach krve mi stále ulpíval na rukou. Nestačilo to. Města kolem byla plná těch, kteří si říkali o pozornost.

Lov mohl pokračovat.

Nohy mě nejprve zavedly tam, kde se smích mísil s alkoholem a lidé dobrovolně schovávali své hříchy za masky – do jedné putyky.

Vklouzl jsem dovnitř a v zapadlém koutě, kam nedosahovalo světlo, rozprostřel svá rudá křídla. Pro ty dva, kteří ke mně po chvíli zvedli zrak, to byla jasná výstraha. Znali mě i mého zesnulého Pána, svého otce.

Úsměvy jim zamrzly a půllitry klesly k deskám stolů. Celými těly jim projela vlna strachu, což mi zvlnilo rty, má přítomnost nikdy nevěstila nic dobrého. Ale dnes byl jejich největším problémem fakt, že se vůbec narodili. Kývl jsem směrem ke dveřím a bez jediného slova odešel do noci. Věděl jsem, že za mnou půjdou. Museli – mou autoritu jakožto pravé ruky Lucifera prostě nešlo neuposlechnout.

První z nich vyšel ven váhavým krokem a zmateně se rozhlédl do tmy. Dýka v mé ruce se zaleskla jako stříbrný měsíc, ale on pocítil chlad její čepele dřív, než stihl vykřiknout. Než se druhý démon stačil vzpamatovat, následoval ho. Jejich hrdla se rozevřela jako květy, kůže na krku jemně povolila a život z nich zvonivě vytryskl. Jejich poslední steny mi zněly v uších jako rajská hudba. Stejně tak náramek na mém zápěstí slastně vibroval.

Paní má jistě radost!

Těla dopadla na vlhkou zem. S úšklebkem jsem je překročil právě ve chvíli, kdy z baru vyběhlo několik štamgastů. Lidé se jim marně snažili pomoct, nechápali, že sahají do prázdna. Jak hloupí tvorové. Jelikož má mysl plavala v rauši, nelenil jsem a pohrál si nakonec i s nimi, ačkoli nebyli mým cílem. Dýka tančila vzduchem jako neviditelný blesk a bodala do všeho živého. Řezala do nevinných, i když – kdoví – třeba hřešili stejně jako ti démoni.

Užíval jsem si každé zapraskání kostí, když o ně zavadilo ostří, i každý slabě vydechnutý tón jejich hlasu v posledních

sekundách života. Líbilo se mi, jak bezmocně bojují s neviditelnou silou, se kterou se nemohli měřit.

Postupoval jsem rychle. Připadalo mi, jako by mě démoni v tomhle malém městě sami vyhledávali. Ochotně došli na svou vlastní popravu.

Oproti tomu ulice velkoměsta doslova žily, i když kostelní hodiny ukazovaly hodinu po půlnoci. Někdo posedával u baru, jiný tančil na parketu a kousek ode mě stál mladík s hlavou skloněnou nad rozsvíceným displejem.

Všiml si mě, až když ho moje ruka popadla za límec.

„Azraeli," zasyčel. Zatáhl jsem ho za roh a vší silou přirazil k drsné zdi. Mobil mu vyklouzl z prstů přímo do kanálu. Jaká škoda. Uchechtl jsem se a sebral mu z druhé ruky cigaretu, zatímco on se snažil nadechnout. „Ksakru! Co děláš?"

„Frankie," zašeptal jsem s povzdechem na rtech a zavrtěl hlavou. Patřil mezi mé oblíbence stejně jako Emma. „Jen zkrátka plním úkol."

„Co? Jakej úkol, proboha?" zaklel kysele a snažil se mi proklouznout. Jenže já ve svých dlaních drtil už mnohem mocnější entity, než byl on. Frankie působil jen jako vystrašené ptáče. „Tak neblbni, chlape! Chceš mi rozmačkat rameno?"

Něco zábavnějšího.

Napočítal jsem do tří. Přesně tolik ran schytal do hrudníku. Výraz, se kterým se hroutil k zemi, mě přinutil přidat pro jistotu další dvě.

Padl jako pytel hoven. Přesně tím tahle pekelná linie pro svět vždycky byla.

Já jsem jen ten, kdo tu udržuje rovnováhu.

Sledoval jsem, jak z něj pomalu vyprchává zbytek života, a zatnul ruce v pěsti. Divoce se mi u toho zvedal hrudník. *Ne! Žádné emoce!*

Stačilo mi pár kroků, abych se jich zbavil. Kousek dál u klubu jsem dostal možnost udělat si další tři zářezy a poslat tamní osazenstvo do hlubin k jejich tatíkovi.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Jsem tvůj ďábel.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.